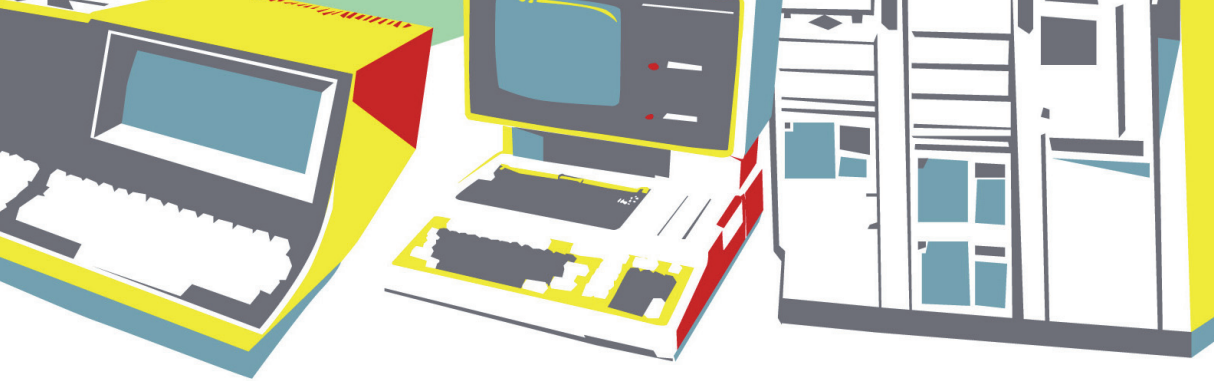

בשנה זו נרשם הדומיין MySpace.com, שעוד לא ידעו מה בדיוק הוא יעשה, אבל נראה היה שהוא יצליח (מה שבאמת קרה, אבל באיחור של כעשר שנים). במקביל הכריזה מאקרומדיה על פורמט להצגת גרפיקה ואודיו, הפלאש 1.0.

מיקרוסופט, שהבינה שיש סיכוי שהאינטרנט לא יהיה בשליטה שלה כמו המחשב האישי, החליטה ללכת בכל הכוח על מערכות הפעלה, והוציאה את ה-CE שהיה מערכת הפעלה חלונות, אבל מצומצמת. אבל ההמצאה שנרשמה כפטנט מספר 5.579.430 אי שם בסוף נובמבר 1996 מוכרת גם כ-MP3, שמי שרשם את הפטנט עשה המון, המון כסף מאז ועד היום...

בארץ הקימו כמה סניפים של חברות תוכנה גדולות, ואז גם התמנו שניים מהמנכ"לים הוותיקים שעובדים עד היום בתפקידים – מאיר ניסנסון שהתמנה כמנהל יבמ ישראל, ומשה חורב, שהתמנה להקים ולנהל את אורקל ישראל – שניהם נכנסו לתפקיד ב-1996 ומאז הם שם. אנשים נוספים היו אז, אבל מכרו ועזבו, כמו רוני רוס, שהקימה את פנורמה ומכרה אותה למיקרוסופט, או טופטיר שהקים שי אגסי (הבן של ראובן שהקים את מנהל). טופטיר נמכרה לסאפ הגרמנית, שהבינה שחסרה לה שכבת תצוגה ל-BRP שלה, והמנכ"ל והיוזם התמנה לאחד מבכירי סאפ – שי אגסי, כמובן. אותנו הדליקה המכירה של החברה שהקימו שלושת הילדים שרק השתחררו מהצבא, ובעזרת אבא שהיה עם מעט ניסיון מכרו את החברה שלהם תמורת 400 מיליון דולרים ל-AOL. כך, מיראביליס הוקמה בשנת 1996 על ידי יאיר גולדפינגר, ספי ויגיסר, אמנון עמיר (בנו של פרופ' דן עמיר) ואריק ורדי, כשהמשקיע העיקרי בחברה היה האבא יוסי, יחד עם הבעלים של אסם, דן פרופר, ועם חברת אריסון השקעות (בעלי בנק הפועלים). החבר'ה הצעירים זכרו שבעבודתם בצבא הם שוחחו כל הזמן עם חבריהם בעזרת העבת מסרים בסביבת יוניקס. העולם עבד עם חלונות של מיקרוסופט, ומיקוסופט הבינה שאם היא לא תהיה שם היא תאבד את הלקוחות שלה, וכך הפך הרעיון להקים תוכנת מסרים גם למערכת חלונות ל-ICQ, והיתר – היסטוריה.

המחשבים לעד כשהיא מציגה את פלטפורמת הסטנדרט ומחברת את המחשבים הניידים לעולם האינטרנט הנייד עם טכנולוגיית ה-Wi-Fi. האינטרנט הפך לזמין בכל מקום ובכל שעה כמעט, וזה הוביל להתפתחות עצומה במיחשוב הנייד, שבאה כיום לידי ביטוי בטלפונים חכמים ובטאבלטים, שמספקים, במידה רבה, חלופה לתפקודים רבים של המחשב הנייד.

מרגע הצגת ה-Wi-Fi הפכו המחשבים הניידים את מגמת המכירות, ושנים ספורות לאחר מכן עברה כמות המחשבים הניידים הנמכרת את זו של המחשבים הנייחים, ובכל פינה כמעט, כולל באחוז ניכר מהבתים ומהעסקים, יש אינטרנט אלחוטי שקל מאוד להתחבר אליו – ובכל מה שקשור לבתי קפה, שדות תעופה ומקומות ציבוריים אחרים, ההתחברות

מרגע הצגת ה-Wi-Fi

הפכו המחשבים הניידים

את מגמת המכירות,

ושנים ספורות לאחר מכן

עברה כמות המחשבים

הניידים הנמכרת את זו

של המחשבים הנייחים,

ובכל פינה כמעט, כולל

באחוז ניכר מהבתים

ומהעסקים

מתבצעת בחינם. גם הטלפונים החכמים מצוידים ב-WiFi, וקשה כיום למצוא איש עסקים שיסכים לרכוש טלפון בלי חיבור Wi-Fi,

שלא הרשו לעצמם לרכוש מחשב עד אותה תקופה. מדובר במחשבים שאולי חלשים מבחינת ביצועים, אבל הם קלי משקל, עובדים במשך שעות ארוכות ומאפשרים גישה לעבודה מכל מקום בזכות חיבור ה-WiFi. הנטבוקים גם הובילו למשהו חדש יחסית בתחום: מחשבים שהם גאדג'טים לכל דבר ועניין. עשרות עיצובים וצבעים הגיעו לשוק, שמשך אליו את כל החברות הגדולות, וגם הקטנות, בשוק המיחשוב.

אבל עכשיו גם הנטבוק מתחיל להיות "פאסה". עכשיו, 30 שנה לאחר הצגת ה-IBM 5150 כבד המשקל ודל הביצועים, אנחנו כבר בדור שבו הטלפונים החכמים קיבלו מעין שדרוג למחשבי טאבלט דקים ומרשימים, שהולכים ומשתפרים מיום ליום, וכמעט מרגע לרגע. רכישות הטאבלטים עברו לאחרונה את רכישות הנטבוקים, והם די מהר הופכים מגאדג'ט לאמצעי מיחשוב של ממש. בשוק הזה פועלות מעבר לחברות המיחשוב המסורתיות גם חברות רבות שמגיעות מתחום הטלפונים והתקשורת, כשרבים מהם מציעים יותר ויותר תכונות שמיועדות לשוק העסקי.

וזאת למרות שאפשר כיום להתחבר לאינטרנט גם באמצעות חיבור דור שלישי שמספקות החברות הסולריות.

עם כל הכבוד ל-iPhone, שמהיום שבו הוצג ב-2007 נחשב לטלפון החכם המוביל בשוק, למרות התחרות העזה מצד המכשירים המבוססים על מערכת האנדרואיד של גוגל, את מהפכת הטלפונים החכמים האמיתית, זו שהפכה את הטלפונים החכמים גם למעין מחשבים קטנים לעת מצוא, עשתה RIM הקנדית, שהציגה ב-2002 את טלפוני הבלקברי הראשונים, שכללו יכולת התחברות לרשת הדואר האלקטרוני הארגונית וקבלת דואר בדחיפה בכל מקום. היכולת הזאת הפכה את מכשירי הבלקברי ללהיט היסטרי, בעיקר בקרב אנשי העסקים, ולמרות הירידה בכוחה של החברה בשנתיים האחרונות, בסיום 2009 היא רשמה יותר מ-32 מיליון משתמשים.

ב-2007 התרחשה מהפכה נוספת בתחום המחשבים האישיים כשאסוס הציגה מחשב קטן וזול יחסית, שנקרא Eee Pc. זו הייתה תחילת שלטון מחשבי הנטבוק, שנמשכה כשלוש שנים. המחשבים, שרובם המכריע היו מבוססים על מעבדי האטום של אינטל, נמכרו כמו לחמניות טריות, כשהלק גדול מהרוכשים היו כאלה